

Як нам витримать цей політ затяжний понад прірвою...

Наталія Грегуль

Як нам витримать цей політ затяжний понад прірвою,
Як здолати безвихідь і зарадити в горі усім?
Звідусіль молитви: ну коли це жахіття скінчиться?
Хай зневіри тягар не спіткає як привид наш дім!

Як надалі нам жити, коли злом отруїлися душі,
Чим загоїти ран, що у серці печуть і яत्रять?
І чи вистачить сили як той Фенікс, що повстати з попелу мусить,
Серед згарища паростком новим на весні проростать?

Наші воїни б'ються наче велетні, в них – наша сила,
Наші доблесні витязі, мужні й дужі – святі!
Силі духу й відвазі вклоняємось низько,
Кожній доньці і сину на цій Господом даній землі.

Та спинити війну – це найважче! Ми хочемо миру,
Щоб забуть назавжди про зруйноване щастя і смерть,
Нам поранені хлопці відстояли право жити у мирі,
І життя віддавали герої ради щастя майбутніх дітей.

Більш за все на цім світі ми хочемо миру,
Бо для мирних люде ця війна – найстрашніше з страждань,
Не вклонились ми ворогові, ми не здалися,
Не подужав вкраїнців мстивий кат, не досяг сподівань.

Хай розсіється мороку чад загустий на світанку,
Новий день принесе нам спасіння і захист від бід,
Світ здолає це зло, спинить бійню й знущання,
І на бранців чекатиме спокій і омріяний мир!

24.02.2025